

τή δύναμή της. Τέλος απάντησαν ένα πλάσμα αλλοιώτικο.

- Κικιρίκο! Τί είσαι σύ; ρώτησε ο πετεινός.
- "Ανθρωπος, είπε ο άνθρωπος.
- Θέλεις δουλειά;
- Τί μπορείτε να κάμετε;
- Έγώ ξέρω πότε θα βρέξει και θα ξαστερώσει. Ξέρω τής ώρες τής νύχτας και τής 'μέρας.
- Καλός είσαι. 'Αξίζεις πειό πολύ από ρωλόγι.Κ' ή γυναίκα σου τί δουλειά κάνεις;
- Αύχ.
- "Ας έρθη κι' αυτή. Μ' άρέσει γιατί, βλέπω, έχει και τὰ λόγια μαζωμένα. Σιχαίνομαι τής γλωσσούδες.

"Εμειναν κοντά του και τόν δούλευαν. Ήταν εύχαριστημένος ο άνθρωπος απ' τή δουλειά τους. Είχε τής όρνιθας τ' αύγά και του πετεινού τὰ διαλαλήματα. Ή όρνιθα όμως δέν τόν χώνευε. Φύλαγε να του δείξει τή δύναμή της. Μια 'μέρα ο άνθρωπος χρειάστηκε ένα αύγό. Πήγε στη φωλιά, δέν ηύρε. "Επιασε τήν όρνιθα να ιδή άν τήξε. Πρώτη φορά πάθαινε ή όρνιθα τέτοιο κακό. Μέσ' τὸ θυμό της ηύρε και τή φωνή της

— Κικιρίκο! Θα πεθάνης! είπε.

— Τί είπες, μωρή βρωμούσα; Έκαμε ο άνθρωπος. Πώς λάλησες έτσι; Θα μ'ε κάμης τώρα και τόν κόκκορα; Θα σε διορθώσω!

Και τής έκοψε τὸ λαρύγγι. 'Από τότε, άμα ή όρνιθα λαλή σαν πετεινός, τή σράζουν για να δείξουν τὸ κακό μάντευμα. Κ' έτσι ο πετεινός έμεινε χηρευάμενος. "Ομως γλήγορα παρηγορήθηκε.

Αυτή ήταν ή μούρα του πετεινού και τής όρνιθας.

Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82

ΔΕΚΕΤΑΙ 3—5 Μ.

σωτηρία του στη γλιωφόρα των κτιών του. Οι Μακεδόνες τὸ νόησαν· μία κραυγή χαρῆς, ένας ἀλαλήμος για τή νίκη ἐπάραξε όλον τὸν ἀέρα· με δομή ἔχυθησαν ἀπάνου στους βάρβαρους που ἔγερναν ὄλοι μαζή τες πλάτες σκιαγμένοι και δειλιασμένοι. 'Εσκοτώθηκαν πολλοί, ως πού τὸ βράδι ἐπλάκωσε· και οι Μακεδόνες κουρασμένοι ἀπὸ τή σφαγή κι' ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, ἐδαλθήσαν να ψάλουν νικητήρια τραγούδια κ' ὕμνους για τὸν 'Αλέξαντρο τὸ σαρκωμένο θεό.

Τότες μ' ἐσίμωσε ο Διονυσόδωρος ἀχνός και λυπημένος. «'Ενίκησε» μούπε ο δ' ἔχτρος μας, Καμπάσπη. Καινούριες δόξες, καινούριες νίκες τὸν ἀναμένουν· ή 'Ασία τὸν προσκυνάει· ποιός θα γδικήσει τή Θήβα; » 'Ετρεμε. «'Αδερφή μου» εἶπε κλαίοντας. — «'Εσύ Καμπάσπη» ζακολούθησε μυστικά «ἐσύ πού σ' ἀτιμάζει με τὰ φιλιὰ του, θυγατέρα τὸ 'Αρχίτα, θυμήσου τὸς πρόγονούς σου τὸς Βοιωτάρχες· πάρε τὸ μαχαίρι τούτο και σφάζε τὸ νικητὴ τὸν Κοδομανοῦ· γράψε τὸν ὄνομά σου με χρυσὰ ψηφιά στήν ἱστορία τής πατημένης 'Ελλάδας.»

"Αλλο λόγο δέν ἐπρόφερε κ' ἔφυγε ἀπὸ σιμά μου ἀφίνοντας μου τὸ μαχαίρι. Κι' ως τόσο ἐρχόνταν ή διαταγή να διαδοῦμε και μεῖς τὸ ρέμα, και μ' ἔδηγησαν σκοτισμένην σέ μίαν πανώρηνα σκηνή μεγάλη σαν παλάτι (τή σκηνή τὸν Κοδομανοῦ), ὅπου ο 'Α-

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για τὴν 'Ελλάδα ἄρ. 10.—Για τὸ 'Εξωτερικὸ φρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίόσκια τής Πλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου ('Οφθαλματρείο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου ('Ομόνοια)στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια), στὸ βιβλιοπωλεῖο «'Εστίας» Γ. Κολάρου.

Στὸν Πειραιά: Καπνοπωλεῖο Γ. Σηροῦ. ὁδ. Βουδουλίνας ἄρ. 1, σιμά στήν Τρούμπα 'Η συντρομή πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΦΙΛΟΣ

πολύτιμος διαβάζοντας τὸ ἄρθρο μας «Κομματικὲς ἀνάγκες» πὸ δημοσιεύθηκε στὸ 143 φύλλο τοῦ «Νουμά», μᾶς γράφει τἀκόλουθα:

«... Κατηγορεῖτε τὸ μάρμα-Θοδωρῆ πὸς θέλει να κάνει οικονομίες· μὰ ὄλο τὸ 'Εθνος νομίζει ἕνα τέτιο ἔργο θεόσταλο, και εἶναι πραγματικά, γιατί ἄλλιως χρεωκοποῦμε· ἂν όμως χίλιοι ὑπάλληλοι θὰ ὑποφέρουν ἀπ' αὐτὸ, πρέπει να ξέρουμε πὸς τὸ Κράτος χρέος δέν ἔχει να θρέφει ἀργόμισθους, και ἄλλος δὲ φταίει παρὰ ο ψευτοκόντες πὸς τοὺς δόρισε. Τί χρεία εἶτανε να κάνει καινούριους νομοὺς, δικαστήρια, δεσποτῆτα κτλ. και να θρέφει στήν 'Αθήνα δύομιση χιλιάδες Κορφιάτες για να παίρνει ἐδῶ στους Κορφοὺς ὀχιτὸ βουλευτάδες; 'Οποιος σκέφτεται για τὸ σφέρο τοῦ Γένους μας, πρέπει σήμερα

λέξαντρος μ' ἐδέχτηκε με φεγγόβολα μάτια, μ' ἐφίλησε και μούπε μ' ἀγάπη.

«Τὸ καλύτερο βραβεῖο τοῦ πολέμου μου εἶσαι ἐσύ, ὦ Καμπάσπη, περισσότερο παρὰ ή νίκη μ' ἀρέσει ή θωριά σου.»

"Ίδρος κρύος ἔτρεχε σ' ὄλο μου τὸ κορμί. 'Ο Διονυσόδωρος μ' εἶχε ὑποτάξει στή θέληση του· τὰ φλογερά του λόγια ἐσήμαιναν ἀκόμα σταυτιὰ μου, και μού φαινόταν πὸς ή πατρίδα μούδινε τήν κατάρχη. Η ζωὴ δέν ἄξιζε τίποτα για μένα· αἰστάνθημα πὸς ή σκλαβιά μου τήν ἐμάρανε.

Στήν ἀγκαλιά μου ἀποκοιμήθηκε ο Λέοντας χορτάτος αἶμα και χορτάτος ἔρωτα· ή στιγμή εἶχε ἐρθει· ή καρδιά μου εἶχε ἀποχτήσει ἀντρικία γενναϊότητα. 'Επιασα τὸ μαχαίρι. Μὰ στὸ λίγο φῶς τής νυχτικῆς φωτιῆς εἶδα τὰ μελανὰ μάτια τοῦ ἥρωα να λάμπουν κοιτάζοντας με· τὸ μαχαίρι μού ξέφυγε· κι' ο 'Αλέξαντρος μ' ἐπιασε με τὸ βαρὺ του χέρι ἀπὸ τή ζώση, μ' ἐσφιξε ἀπάνου του και μ' ἐφίλησε λέγοντας:— «'Απὸ τὸ χέρι σου γλυκός εἶνε κι' ο θάνατος, Καμπάσπη.» 'Εγὼ ἔκλαψα.»

'Ο 'Απελλῆς τήν ἐκοίταζε τρομασμένος. 'Η ὠμορφάδα τής ἐφεγγε μ' ὄλη τής τή λάμψη, σαν ὅταν ο ἥλιος μεσημεριάζει· ἕνας ἴδρος ψιλός ἔβρεχε τὸ κορμί της και τὸ στήθι της ἐλάχνευε, ὅπως τῶν

να ὑποστηρίξει τήν πολιτικὴ τοῦ Ντεληγιάννη, και ἔκαμε ἄλλοτε σφάλματα. Τώρα θα κάμει οικονομίες πολλές, θα ἀγοράσει ντουφέκια ἀναγκαιότατα, θα κάμει μόνιμους τοὺς ὑπάλληλους. Δέν εἶναι και τὰ τρία καλὰ για τὸν τόπο; 'Εκλεισε μόλας τὰ χαρτοπαίγνια πούναι ή μεγαλύτερη πληγή τοῦ 'Ελληνισμοῦ κ' ἐφοβέρισε τὸ ἐδῶ Καζίνο ὅπως τοῦπρεπε. "Α δέν εἶναι ο Ντεληγιάννης πρωθυπουργός, θάναβεῖ ὀπισω ο ψευτοκόντες, ἄνθρωπος πὸς ὄνειρεύτηκε να κάμει τήν Κέρκυρα Μόντε-Κάρλιο.

Αὐτὰ μᾶς γράφει ο φίλος και καθὼς τὰ γράφει δέν ἔχουμε να πούμε τίποτα ὀσωτὰ τὰ βρισκουμε. 'Ο Ντεληγιάννης φέρθηκε τίμια στὸ ζήτημα τοῦ Καζίνου και πρέπει να τὸν ἐγνώμονοῦν οἱ Κορφιάτες. 'Αλλὰ κ' ἔμεῖς δὲ χτυπήσαμε στὸ ἄρθρο μας ἐκεῖνο τις οικονομίες του. Να γίνουν οικονομίες, κανεῖς δὲ λέει ὀχι, μὰ οικονομίες τίμιες και λογικῆς. Να καταργηθοῦν οἱ θέσες τοῦ λούσσου, και ὀχι οἱ θέσες τής ἀνάγκης. Με τήν κατάργηση ἐκατὸ ή διακόσιων Εἰρηνοδικειῶν δὲ σώζεται τὸ 'Εθνος, ὅταν ἄλλες θέσες περσιτὲς κραιποῦνται μ' ἐλλάβεια για να ἐξοικονομοῦνται φίλοι τοῦ κόμματος.

Και στήν ἄλλη 'Υπουργία του ο Ντεληγιάννης ἔκαμε οικονομίες καταργώντας τοὺς ἡμεροδῆχτες τῶν δημόσιων γραφείων και τὸ πλεῖον πὸς ρηχνότανε στους γάτους τῶν 'Υπουργείων, μὰ ἀπὸ τήν ἄλλη μεριά ο ἴδιος χάλασε τὸν κόσμο να ξαναγίνουν ἐκλογές—πρᾶμα πὸς νότισε ὀχι λίγα στὸ 'Εθνος.

'Εμεῖς ζητήσαμε και ἀπὸ τὸ Ντεληγιάννη και ἀπὸ τοὺς ἄλλους πολιτικούς μας ἄμα σκεφτοῦνε σοβαρὰ για οικονομίες—πὸς κανεῖς δέν τὸ ἀρνιέται πὸς εἶναι ἀπαραίτητες—να μεταμορφωθοῦν πρῶτα πρῶτα οὗ Κρόνους, καταβροχθίζοντας τὸ ἴδιο τὸ τέκνο τους, τὸ Κόμμα. 'Οσο μένει αὐτὸ τἀναθεματισμένο στή ζωὴ και ὄσο φροντίζουν οἱ φιλόσοφοι γονέοι του να τὸ παχαίνουν, κάθε οἰκονομία θα μᾶς φαίνεται κωμικὴ και ἄδικη.

Και στὰ ὄστερα τί σοῦ φταῖνε, κύριε, οἱ φτωχοὶ εἰρηνοδίκες για να ξεθυμάνει σ' αὐτοὺς ή οἰκονομικὴ μαρία σου; 'Εκεῖ πὸς να καταργήσεις ἐκατὸ Εἰρηνοδικεῖα, δέν καταργεῖς καλύτερα ἐκατὸ βουλευτάδες νᾶχεις μεγαλύτερη οἰκονομία και να κάνεις κ' ἕνα πραγματικὸ καλὸ στὸν τόπο σου; 'Ολοι πρέπει να θυσιαζόμαστε για τὸ 'Εθνος, μὰ και τὸ 'Εθνος πρέπει να νοιάζεται ἴσια για ὄλους μας. 'Ο ψευτοκόντες, καθὼς μᾶς γράφει ο φίλος, κούβλησε στήν 'Αθήνα δύομιση χιλιάδες Κορφιάτες. Μὰ και ο ψευτοκόντες, ἂ θυμόσατε, σμιζότανε για οικονομίες.

δοξάρων ή χορδή, ὅταν φύγει ή σάιττα. Τὰ δάκρυα ὄγραιναι τὸ ἀχνισμένο πρόσωπό της· και τὰ μαλλιά της ἐρχόνταν μοναχὰ τους στὸ μέτωπό της. 'Ο ζωγράφος ἐλάτρεψε με τὸ νοῦ του τήν τρυφερὴ νέα και λησιμονώντας τες ἄλλες σκλαβες εἶπε με ταπεινὴ φωνή, γλυκὰ γλυκὰ:—«Καμπάσπη, σ' ἀγάπησα.»

Ἀρτήν τήν στιγμήν ἐφανερῶθηκε ο 'Αλέξαντρος.

Ε'.

«Σ' ἔκουσα» εἶπε με σοβαρότητα κειτάζοντας τὸ ζωγράφος και τὸν ἐσίμωσε. 'Αλλὰ ἐσταμάτησε μπρὸς στήν μισοκαμωμένην εἰκόνα στατικῆς, και τήν ἐφαντάστηκε ζετλειωμένην μ' ἀδιήγητες ὀμορφιές, θάμασμα για τοὺς αἰῶνες ὄλους. 'Επειτα ἐτήραξε και τήν σκλαβα· και ἀρτήν τήν ὄρα τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ κάστηκε ὀμορφότερο ἀπὸ τήν πανώρηνα νέα, γιατί ἐστοχάστηκε πὸς ή εἰκόνα παρᾶστανε ἕναν ἄσβυστον και αἰώνιον τύπον ὀμορφιῆς, πὸς δέν ἐμελλε να γνωρίσει οὔτε χάλασμα, οὔτε γεράματα, οὔτε θάνατο. Κ' ἐπροτίμησε να κατέχει τή ζωγραφικὴ περισσότερο παρὰ τὸ πρωτότυπο, ήθέλησε να δώσει δύναμη τοῦ τεχνίτη για να φανερώσει τὰ πανύψηλα και κατὰβαθα μυστήρια τής ψυχῆς του, πὸς ο 'Αλέξαντρος τᾶβλεπε ή τὰ ὑποψίαζε, θωρώντας τὸ πλατὺ